Taxa poştală plătită în numerar conf. aprob. Dir. G-le P. T. T. No 120228/932

No. 76 JEAN DE LA HIRE 4 Lei

Cei trei cercetaşi

REVISTĂ DE AVENTURI EXTRAORDINARE
APARE SĂPTĂMÂNAL SÂMBĂTA

Dansul scalpului

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" BUCUREŞTI

Jean de la Hire.

CEI TREI CERCETASI

Dansul Scalpului

Nr. 76.

REVISTA DE AVENTURI EXTRAORDINARE.

V.1.0

An apariţie:
1934

CAPITOLUL I
Între două focuri.

Noaptea se coborâse repede – cum se întâmplă sub tropice – peste insula unde cei trei cercetaşi, cu Zomba, cu ghidul Ureche-Fină şi cu Flora se refugiaseră.

Insula se găsea pe fluviul Morona, un afluent al Amazonului, la vreo cincizeci de kilometri mai sus de Maragnon.

Era îndepărtată cu vreo sută cincizeci de metri de fiecare mal, situată exact în mijloc.

Era mică, păduroasă, cu plaje nisipoasă, cu un mic munte cu câteva mici grote naturale.

Inamicul era piei roşii, împărţiţi în două câmpuri, la dreapta şi la stânga fluviului şi puşi sub comanda unui şef fioros: Kinopeki, care însemna Cioc de Vultur.

Acesta venise să parlamenteze pe insulă, cerând ca cercetaşii să-i dea, spre a obţine trecere prin ţinuturile acelea, pe indianul lacustru şi pe tânăra Flora.

De sigur că cercetaşii refuzaseră. Secura de război era acum definitiv dezgropată, ceea ce însemna declarare de război.

Cercetaşii aveau o pirogă, legată pe malul insulei şi bine supravegheată de Zomba şi Ureche-Fină.

Poziţia era grozavă.

Cercetaşii nu puteau coborî fluviul, căci bandele de sălbatici i-ar fi urmărit pe maluri până ar fi venit în bătaia urmelor lor.

Zomba alergă în goană.
— Ce e? întrebă Raimondo.
— Indienii înoată pe bucăţi de lemne.
— Sunt mulţi?
— Da. Vreo treizeci de fiecare parte.
— Nu mai e timp de pierdut! declară Jean Bart.

………………………………………………………………

Cercetaşii fură gata într-o clipă.
Ieşiră din grotă.
Flora voi să-i urmeze.
— Nu, rămâi! zise cu energie Raimondo. Aici nu e nici un pericol.
— Dar dacă vin sălbaticii?
Marius arătă fetei revolverul ce-l avea la centură.
— Adevărat! zise ea. Duceţi-vă amicii mei! Eu rămân aici! Vă asigur că voi şti să mă apăr!
— În orice caz, dacă eşti atacată, strigă tare. Acel ce va fi mai liber dintre noi, va veni să te scape.
Tinerii se luară după Zomba.
În vârful dealului, Ureche-Fină şedea ascuns şi supraveghea cele două maluri.
Luna ilumina scena ca ziua. Probabil că indienii nu contaseră pe apariţia ei; plecaseră pe întuneric şi acum erau luminaţi ca în plină zi.
Apa scânteia şi nici un obiect nu ar fi putut trece neobservat pe suprafaţa ei.
Astfel, călătorii putură număra pe duşmani.
La dreapta erau şaptesprezece şi la stânga douăzeci şi doi.
Nu se vedeau între ei – fiind insula la mijloc.
Dar îşi făceau semne între ei, imitând strigătul unui anumit animal sălbatic cunoscut de ei.
Trădaţi de lumina de lună nu mai înotau spre insulă ci se lăsau transportaţi de curentul încet care binişor îi duceau devale.
Nu se vedea nici o formă omenească. Nu erau decât trunchiuri de arbori oare pluteau în derivă.
Dar Ureche-Fină care cunoştea şiretenia Mangaşilor ştia ce însemnează asta şi explică cercetaşilor.
— Scobesc lemnul într-o parte – spuse el – aşa ca să poată ascunde capul şi să nu se vadă din apă. Numai un ochi exersat îi poate distinge când înoată astfel confundaţi cu trunchiul lemnos.
Era foarte uşor cercetaşilor să-şi dea seama de adevărul acestor cuvinte.
Mangaşii nu dădeau nici din mâini nici din picioare, ci se lăsau duşi de curent ca nişte obiecte plutitoare.
— Cred – zise Jean Bart – că le-am putea anticipa deziluzia convingându-i că nu e practic să debarce pe insulă. Aş fi de părere să

le trimitem câteva gloanţe spre a-i aduce la realitate! Astfel vor pricepe că i-am descoperit şi că suntem în gardă.

— Foarte bine! – aprobă Marius – poate vom face să fie câţiva mai puţin. Deci să fim fără milă!

— Haida de! Milă cu brutele astea!

Toţi luară la ochi.

Nu aşteptau decât un ordin.

— Gata? murmură Raimondo.

— Gata!

Raimondo şi Jean Bart erau întorşi spre malul drept în vreme ce Marius, Zomba şi Ureche-Fină priveau spre stânga.

— Una, două, trei! Foc!

Cinci lovituri se confundară în una singură.

Brusc, în mijlocul fluviului se văzu o agitaţie şi se auziră strigăte…

Cu mare satisfacţie exploratorii constatară că trunchiurile de arbori se înapoiau din drum, întorcându-se spre malurile de unde plecaseră.

Numărară cincisprezece la dreapta şi nouăsprezece la stânga.

Fiecare lovitură izbise în plin.

Marius râdea.

— Ah! Domnilor Piei-roşii! Nu vă aşteptaţi la primirea asta! Minunat reflector şi Luna asta. Să-i mulţumim ei. Şi vouă, la revedere. La revedere pe lumină de Soare!

Puţin după aceasta nu mai era nici un mangaş în apă.

Toţi se înapoiaseră să se ascundă printre tufişurile de pe mal.

— Mii de pipe! Cel puţin or să ne lase în pace! Să sperăm că o să petrecem o noapte liniştită!

— Să nu sperăm prea mult! întrerupse Raimondo. Pieile roşii au un fel de şiretenii de luptă! Dacă un atac nu reuşeşte, se retrag; dar nu renunţă la planul lor.

— Trebuie să ne păzim – adăugă Jean Bart – cu atât mai mult cu cât noaptea nu va fi aşa de clară ca acum. Cred că vom avea nori. Nu crezi, Ureche-Fină?

Indianul lacustru se întoarse.

— Tânărul şef alb a ghicit! Din apă se vor ridica nori şi vor acoperi toată natura. Trebuie să fim foarte atenţi la Mangaşi deoarece vor profita cu siguranţă de acest lucru spre a încerca sa ne atace prin forţe numeroase.

— Bine! zise deodată Zomba. Eu am o idee!

Abisinianul vorbea rar şi nu se amesteca în discuţiile cercetaşilor când era vorba de conducere, afară numai când era întrebat.

Spre a intra astfel în vorbă, trebuia să-i fi trecut prin cap o idee bună.

— Mii de pipe! Zomba, nu ne mai ţine pe jeratec; ce idee ai?

Toţi priveau pe negru cu mare atenţie.

Zomba avu un zâmbet care-i făcu să-i sticlească dinţii săi albi în lumina atenuată a Lunii.

CAPITOLUL II.
Ideea lui Zomba.

— Noi – zise negrul – când vor veni norii, plecăm în pirogă… Sălbaticii nu o să ne vadă…

Ideea era aşa de simplă încât Marius îşi dădu un pumn pentru că nu-i venise întâi lui.

— Mii de pipe! Ai dreptate! Nu e aşa camarazi?

Raimondo aprobă din cap:

— Şi eu sunt de părere să profităm imediat de venire norilor spre a desprinde piroga şi a fugi cât mai repede.

— Du-te de adu pe Flora – zise Jean Bart. Voi puteţi să o luaţi din loc.

— Ba nu! – zise milanezul – până nu dispare bine Luna, nu dezlegăm piroga spre a nu da de bănuit indigenilor. Până atunci stăm la adăpost după arbori.

— De acord – adăugă Jean Bart. Şi se îndreptă spre peştera unde se odihnea Flora, în vreme ce ceilalţi se îndreptau spre plaja unde se găsea piroga..

Dar pe la jumătatea drumului Raimondo se gândi că Flora şi Jean Bart se vor fi obosit să poarte tot bagajul şi chemă pe Zomba să le ajute.

Insula nu era lungă. În două minute Romanul, Milanezul şi ghidul ajunseseră la capătul ei şi se ascunseseră sub stufişul care umbrea plaja.

Umiditatea se mărea mereu şi Luna se făcea din ce în ce mai palidă; dispărea încetul cu încetul.

Jean Bart, Flora şi abisinul îi ajunseră repede, întunericul era acum aproape complet. Nu se mai vedeau malurile fluviului.

Nu se vedea decât la câţiva paşi de malurile insulei.

Timpul era preţios deoarece şireţii Mangaşi voiau desigur, să profite şi dânşii de acest lucru spre a surprinde pe călători.

Raimondo dădu ordinul de plecare.

Marius avu deodată o idee:

— Staţi! Nu vă îmbarcaţi încă!Mai e ceva de făcut!

— Ce naiba mai este? zise Romanul.

— Vă propun următoarele: Ureche-Fină şi cu mine să ne ducem să punem mâna şi pe piroga părăsită şi luată de mangaşi. Dacă izbutim, suntem siguri că vom scăpa de urmărirea lor de oarece sălbaticii nu mai au aici altele şi înainte de aş putea construi plute. Noi vom fi departe… În orice caz, plutele nu vor putea lupta în iuţeală cu piroagele. Căci dacă piroga a doua. Rămâne în mâinile lor, va putea

merge mai repede ca a noastră deoarece; vor întrebuinţa cei mai buni lopătaşi. Vă asigur că-mi veţi da dreptate…

Raimondo şi Jean Bart rămaseră un moment perplecşii.

Ideea era de sigur minunată în sine; dar dacă ea nu izbutea?

Dacă în loc să pună mâna pe pirogă, Marius era să fie prins, de Mangaşi?

Ar fi avut veşnic remuşcări că l-a lăsat să întreprindă aventura.

Marius care le citea gândul în ochi, înălţă din umeri:

— Mii de pipe! Va-ţi mai căit vreo dată că m-aţi ascultat, pe mine? Gândiţi-vă că e vorba de viaţă voastră şi de aceia a lui Flora! Avem răspunderea de a fi luat de la indienii lacustri, unde la urma urmei era în siguranţa şi acum s-o expunem să cadă, în mâinile acestor gorile spre a fi batjocorită de Cioc-de-Vultur? Nu! Lăsaţi-mă să fac eu ce ştiu! Veţi vedea că vom izbuti! Raimondo, Jean Bart, Flora şi Zomba. Trebuie să vă îmbarcaţi şi să plecaţi imediat de aici! Coborâţi curentul încet, fără nici un zgomot. Noi doi, Ureche Fină şi cu mine, vom pleca înot spre locul unde e piroga şi apoi vă vom ajunge repede.

Tovarăşii trebuiră să cedeze.

Îl sfătuiră să fie extrem de prudent, recomandând acelaş lucru şi ghidului, căruia i-l dădu în pază.

Acesta jură pe Marele Spirit şi pe capul lui Cârtiţă-gri că mai bine îşi va da propria-i viaţă decât s-o lase primejduită pe aceia a lui Marius.

Marius se dezbrăcă repede, rămânând în pantaloni de baie.

Apoi se vârâră în apă împreună cu Ureche-Fină în vreme ce tovarăşii intrau în barcă.

Trebuiră să respingă cu violenţă pe Zomba care ţinea morţiş să meargă şi el.

Dar îl convinseră că ghidul indian, era în această împrejurare, mai folositor decât el.

Înotară spre malul stâng unde sperau să găsească piroga de care se servise Cioc de Vultur.

Prima parte a aventurii merse bine şi amândoi atinseră fundul. Simţind că pot umbla, se apucară de mână, înaintând fără zgomot spre locul unde văzuseră piroga intrând în tufişuri.

Dar întunericul era aşa de des încât nu puteau vedea nimic.

Trebuiau să caute orbeşte, conduşi de instinct.

Marius care era om raţional, se lăsă dus de indian, care avea un simţ special mai dezvoltat.

Nu-şi putea da uşor seamă de direcţie.

De câteva ori refăcură drumul şi sfârşiră a se găsi în apa adâncă în vreme ce ştiau că piroga fusese dusă în apă mică.

Văzuseră pe indianul care întovărăşise pe Cioc de Vultur sărind în apa care îi venea până la brâu.

Deodată, iacă un sălbatic mergând în apă, foarte aproape, ca şi

când ar fi căutat ceva.

După vorbele pe care acesta le schimbă cu alţii rămaşi pe mal, Ureche-Fină înţelese că şi el căuta piroga ascunsă, în stuf.

Marius înţelese imediat de ce era vorba.

Lombardul se puse înapoia indianului lacustru şi acesta se duse spre mangaşul căutător, care în acel moment nu se vedea.

După o clipă reapăru, venind în linie dreaptă spre ei.

Apele care ceva mai jos formau o mică cascadă, făceau un zgomot suficient spre a le acoperi vocile.

Ureche-Fină se întoarse:

— Tânărul şef alb vrea să se încreadă în mine?

— Da! Mai e vorbă?

— Bine!

Se depărtă puţin de Marius şi se apropie de mangaşul care îl luă drept unul de ai lor. Acesta îi zise:

— Am găsit piroga, dar, nimeni nu vine să-mi ajute s-o scot de unde s-a încurcat în ramuri. Vino încoace şi apoi o ducem acolo unde aşteaptă Cioc de Vultur.

Ghidul răspunse în acelaş dialect.

— Vin! Dar mai e unul aici . Aşa vom fi trei!

Mangaşul nu putea distinge nici faţa, nici tatuajele şi nici măcar vocea şi accentul lui Ureche-Fină în zgomotul acela care îl făceau apele cascadei.

Merse înainte, urmat de acei pe care îi credea tovarăşii săi.

Ajunseră la piroga care se înţepenise între două ramuri, aproape răsturnată.

Mangaşul se prinse de una din extremităţi, Ureche Fină la mijloc şi Marius de partea opusă.

Era necesar ca Marius să stea la distanţă cât mai mare posibil pentru ca inamicul să nu poată observa culoarea pielei sale atât de diferită de a pieilor-roşii.

Deşi noaptea era foarte întunecoasă, s-ar fi putut strica toată combinaţia.

— S-o ridicăm şi s-o tragem! zise Mangaşul.

Cu puţină sforţare, piroga fu ridicată, ţinută o clipa în aer, apoi repusă pe apă.

Ce trei oameni continuară s-o ţină, de frică să nu fie luată de curent.

Mangaşul, ţinând extremitatea anterioară se îndreptă spre locul unde era aşteptat.

CAPITOLUL III.
Piroga furată.

Lucru curios, Piele-roşie în loc să se îndrepte în susul fluviului unde călătorii credeau că găsesc grosul forţelor inamice, se îndreptă spre vale, adică înspre cataracte.

În partea aceia trebuie să se fi găsit alţi inamici şi Marius şi ghidul trebuiră să uzeze de cea mai mare prudenţă.

Nişte oameni mai puţin hotărâţi ar fi renunţat la o întreprindere atât de riscată.

Marius şi Ureche-Fină nu ştiau ce e frica şi voiau cu orice preţ să pună mâna pe pirogă sau să o facă invizibilă pentru alţii.

Sălbaticul umbla încet în urmă urmat de cei doi tovarăşi.

Ureche-Fină, la un moment dat, ridică securea spre a crăpa capul duşmanului care îi întorcea spatele, dar se temu că un strigăt al acestuia sau corpul său însângerat să nu dea alarma şi lăsă arma ca măsură de prudenţă.

Un moment după, repetă gestul, fiindcă vedea venind alţi Mangaşi.

Între timp Raimondo şi Jean Bart ajunseseră la punctul extrem al insulei.

Ancorară piroga de o tulpină care ieşea din nisip, aşa ea nodul frânghiei să poată fi tras într-o clipă.

Flora rămăsese în fund, Jean Bart înapoi cu o lopată în mână care servea de cârmă, Raimondo la proră cu o lopată în fiecare mână şi Zomba în mijloc cu carabina gata şi cu urechile atente la orice zgomot.

Când se văzură înconjuraţi de noii duşmani, o clipă Manus şi Ureche Fină se descurajară. Îndrăzneala lor nu servise la nimic.

Cei cinci mangaşi se îndreptau spre malul stâng fără să deschidă gura.

Scopul lor era să se ducă să ia nişte lopeţi fabricai între timp de războinicii care trebuiau să plece cu Cioc de Vultur.

Ajunseră astfel la un oarecare punct unde apa era adâncă spre a putea trece altfel decât înot.

Se opriră.

Trebuiau să hotărască cum să facă cu piroga.

Fără să-l vadă, Marius şi Ureche-Fină recunoscură că unul din cei noi veniţi era Cioc de Vultur în persoană.

Marius se ascunse cât putu sub pirogă.

Din fericire duşmanii îi întorceau spatele, privind spre mal.

Ureche-Fină era într-o poziţie foarte rea.

Nu putea să se mişte fără să nu izbească un sălbatic, întunericul

era mai adânc ca oricând.
Ghidul indian era gata să fugă sau să dea o lovitură mortală.
Se silea să nu întoarcă figura spre a nu fi văzut de cel ce-i sta în spate.
După un moment, Cioc de Vultur vorbi:
— Duceţi-vă înot ca să luaţi armele care sunt la extremitatea pirogii. Aceştia au s-o împingă înainte.
Cel dintâi dădu exemplul, imitat de ceilalţi trei.
Ureche Fină se ascunse sub apă atât de adânc încât vecinii trecură pe lângă el fără să-l vadă.
Zgomotul făcut de înotători cu braţele şi chemările lor de la unul la altul, arăta că cei patru sălbatici erau acum departe.
Atunci el ridică capul, îşi reluă locul şi gândi că e momentul să facă ceva.
Lăsă ca mangaşul să tragă în mijlocul fluviului piroga şi atunci toţi trei, înotând o împinseră spre mal.
Dar în loc să ajute să taie curentul în linie dreaptă, când ajunseră în punctul în care puterea apelor creştea, cei doi călători încercară să-i imprime o mişcare oblică spre şi întârzia mersul.
Mangaşul credea că are de luptat cu furia apei în vreme ce el lupta împotriva împingerii celor doi.
Astfel barca mergea în derivă şi după puţin timp se găsi în apele adânci la puţină distanţă de cataracte.
La un moment dat sălbaticul observă de unde venea rezistenţa.
Era curajos şi nu ezită.
Cei doi indieni, părăsind piroga se luptau cu furie în apă.
Marius rămăsese singur să ţie piroga care, trasă de curentul puternic, zbura ca un fulg.
Ideea sa prima, era să ajute pe indian, dar nevoia de a nu scăpa piroga fu mai tare.
Făcu sforţări supraomeneşti spre a traversa curentul; dar izbuti să atingă insula şi să vină în locul unde îl aşteptau tovarăşii.
Se îmbrăcă şi povesti repede ce se întâmplase.
Toţi ascultau îngrijoraţi spre a prinde ceva din ceea ce se petrecea în locul unde se dădea lupta.
Dar nu se auzea decât cascada.
Marius nu mai putu să rabde.
Sări în pirogă, luă o lopată şi se duse în ajutorul bravului indian.
După plecarea lui neliniştea fu ucigătoare.
Deodată se auzi ca nişte trosnituri de lemne sfărâmate.
Zomba murmură:
E vocea lui Marius!
— Aşa cred şi eu! murmură Raimondo.
Negrul zise:

— E ceva pe apă!

Ochii săi cercetau întunericul.

Jean Bart susură mulţumit:

— Da! E piroga!

— E bine!

După o clipă cele două pirogi se alipeau una de alta.

Cu o impulsie puternică. Marius împinse înainte pe a sa.

Îndărătul său se zărea o umbră.

Toţi recunoscură pe Ureche-Fină.

— Hugh! zise indianul. Mangaşii sunt nişte idioţi! Nu sunt ei în stare să lovească pe Ureche-Fină!

— Ce sa întâmplat cu mangaşul cu care te-ai luptat?

Indianul râse mulţumit.

— S-a dus la peşti! E jos, la fund! Fraţii săi pot să-i pregătească undiţele ca să-l pescuiască.

Povesti apoi încet cum reuşise să-şi ucidă adversarul.

După aceia înotase printre mangaşi care nu-l distingeau întuneric.

Află din vorbele acestora că scopul lor era să pună mâna pe Flora pe care o căutaseră zadarnic şi în satul lacustru.

— Voiau să ne urmărească pe mal până la cascade unde ştiau că trebuia să ne oprim de nevoie.

Şi conchise:

— Pericolul e şi mai mare deoarece tot tribul ne aşteaptă acolo. Trecerea cataractei e presărată cu stânci care ies din apă şi va fi uşor mangaşilor să sară pe ele şi acolo să ne prindă. Dar putem să trecem cataractele înainte de răsăritul Soarelui, ceea ce ne-ar scăpa, poate de cursa ce ni se pregăteşte!

— Mii de milioane de pipe! Trebuie să le trecem cu orice preţ dacă nu vrem să cădem în mâna fiarelor acestea. Dar cu întunericul acesta aşa de ceţos e imposibil sa plecăm, e posibil să dăm peste sălbatici în loc să scăpăm de ei.

Aşteptară foarte îngrijoraţi primele licăriri ale aurorei.

Când se lumină uşor, dădură semnalul de plecare.

Toţi rămară cu putere în vreme ce Zomba, cu carabina în mână, supraveghea împrejurimile.

CAPITOLUL IV.
Cursa de pe fluviu.

Erau aproape siguri că mangaşii vor încerca să ajungă înaintea lor la cataracte; acolo s-ar fi aşezat pe cele două maluri, apropiate în acel punct, dacă nu ar fi intrat chiar în apă.

Dar acolo, călătorii ar fi pus mâna pe arme şi poate ar fi putut trece graţie excelentelor lor carabine şi revolvere pe care le posedau şi exactităţii tirului lor.

Totul depindea de abilitatea cârmacilor şi de cazul în sine.

Dacă fragilele pirogi s-ar fi izbit de stâncile care ieşeau din apă, desigur că n-ar mai fi fost nici o scăpare pentru dânşii.

În timp ce pirogile alunecau tăcute, mugetele cascadelor le anunţau sosirea; Flora trebui să facă apel la tot curajul său spre a nu lăsa impresionată de acel zgomot de sinistră prevestire şi de acea semiobscuritate care lăsa să se întrevadă contururile păduroase ale celor două maluri, ca nişte umbre nehotărâte şi înfricoşătoare.

Norii formau o boltă deasă şi întunecoasă la câţiva metri fie capul îndrăzneţilor navigatori.

Jean Bart zise deodată:

— Stai liniştită în fundul piroagei Flora! Şi n-avea nici o teamă.

Trebui să se aplece la urechea fetei ca să-i spună aceste vorbe, atât de tare era zgomotul cascadei.

Aproape brusc, curentul prinse barca şi o târî spre undele mugitoare şi câteva minute nu se văzu decât fierberea furioasă a apei şi mugetul ei grozav.

De douăzeci de ori cele două pirogi conduse cu abilitate şi forţă de Jean Bart şi Ureche Fină, erau gata să se sfărâme şi să se cufunde în adâncuri, dar de fiecare dată braţul viguros le puse în echilibru.

La un moment dat piroga lui Ureche Fină se învârti de câteva ori în jurul său ca o morişcă.

Dar, cu o sforţare grozavă, el reuşi s-o îndrepte spre un canal de apă mai liniştită.

— Bravo! îi strigă emoţionat Marius.

Amândoi, îngrijoraţi priveau înapoi spre cataractă spre a vedea ce se întâmplase cu cealaltă pirogă pe care o pierduseră din vedere în clipa când a lor era să se răstoarne.

Nu văzuseră nici un sălbatic.

Dar în momentul în care Marius privi mai atent înapoi constată că un obiect negru plutea printre spumele apelor.

— Mii de pipe! Ce e asta?

Cu inima strânsă de durere, strigă:

— Piroga! Piroga! Unde sunt ei?

Piroga într-adevăr era goală.

Unde erau Raimondo, Jean Bart, Zomba şi Flora?

Pentru moment Marius şi Ureche Fină, în picioare în piroga lor rămăseseră împietriţi.

Deodată văzură înotând, la dreapta lor, spre mal, o ceată de mangaşi care duceau cu ei pe americana, pe cei doi cercetaşi şi pe Zomba.

Un curent de aer limpezise puţin pânza de nori, lăsând să se vadă limpede grozava scenă.

Întunericul apoi se lăsă din nou.

Dar vocea lui Jean Bart ajunse din depărtare:

— Marius! Marius! Mă auzi?

Lombardul urlă cât putu:

— Da, te aud! Vorbeşte!

Se auzi vocea mai de departe:

— Suntem prinşi. Urmăreşte-ne.

Se auzi şi vocea lui Raimondo:

— Ne duce pe malul drept...

Ce se întâmplase?

Marius şi Ureche Fină îşi puneau această întrebare, când o mână, neagră se apucă de barcă, apoi două mâini şi Zomba ridicându-se în coate sări înăuntru.

— Zomba!

— Da! Eu sunt!

— Ce s-a întâmplat? Vorbeşte!

Zomba, foarte calm, răspunse:

— Piroga a fost răsturnată de o liană întinsă peste apă. Voi aţi trecut fără să o atingeţi, dar noi, am făcut *boum*! Şi piroga s-a răsturnat în apă. Mangaşii care şedeau pe o stâncă, alergară în apă şi ne-au prins pe toţi. Eu m-am luptat şi am ucis doi sălbatici cu pumnalul; apoi am înotat în întuneric şi n-am mai văzut nimic. Voi aţi văzut ceva?

Marius îi repetă vorbele tovarăşilor prinşi, auzite din depărtare şi apoi hotărî fără să piardă vremea.

— Nici o ezitare! Haidem direct spre malul drept. Suntem înarmaţi şi din fericire tu, Zomba, n-ai pierdut în apă nici puşca, nici revolverul. Zomba, usucă-ţi repede armele.

E uşor de închipuit cu câtă grabă Marius şi Ureche Fină lopătară în direcţia malului drept.

Ajunseră în clipa în care pădurea răsuna de strigăte de bucurie probabil pentru prada făcută.

Săriră pe pământ.

Şi în timp ce Ureche-Fină ascundea piroga printre tufişuri, ceilalţi

alergară spre locul de unde proveneau strigătele.

Norii se mai răriseră între timp, aşa că se putea vedea. La vreo zece metri.

Dar Marius constată cu furie că sosise prea târziu.

Ieşind din pădure se găsiră la marginea unei imense câmpii unde mangaşii, călări, începeau să se adune.

Grupul prizonierilor se distingea uşor, mai ales părul auriu al Florei.

Cei trei călători rămaseră în loc neştiind ce să facă.

Cioc de Vultur era un mare şef şi când era în expediţie războinică ştia să-şi ia toate precauţiile necesare…

Ascunsese caii departe de mal în vreme ce el şi escorta sa mergeau pe jos; caii cu conducători lor, îndărătul pomilor stufoşi, urmau şi ei acelaş drum cu restul trupei.

Astfel că, ieşind din apă, Pieile-roşii îşi găsiseră caii gata.

Celor trei călători nu le mai rămânea decât să asiste la plecarea tribului!

Deodată, Marius auzi îndărătul său un galop de cai şi văzu patru mangaşi care, întârziaţi pe mal, se grăbeau săi ajungă grosul trupei.

Milanezului îi veni o idee:

— Foc! Vom avea cai!

Se auziră trei detunături ca una singură.

Trei călăreţi căzură din şea, morţi, sau grav răniţi.

Animalele lor se opriră o clipă şi înainte să-şi ia avânt după ceilalţi, fură prinse, de cei trei călători şi încălecate într-o clipă.

Cel de al patrulea mangaş, îngrozit, alerga nebuneşte.

Marius nu era numai şiret şi curajos; ştia să fie şi ponderat.

Văzu că nu servea la nimic să-i urmărească pe mangaşii cei numeroşi.

Duşmanii erau prea numeroşi spre a spera să iasă victorioşi şi să elibereze pe prizonierii lor.

Aşa dar în loc să alerge după Mangaşi, chemă cu un gest pe Zomba şi Ureche-Fină care erau călări, lângă dânsul.

— Acum trebuie să lucrăm cu cea mai mare prudenţă şi energie! Ureche-Fină, crezi că e un pericol de moarte imediat pentru amicii noştri?

Indianul răspunse.

— Mangaşii nu vor face nici un rău prizonierilor până la Lună nouă.

— Şi când dracu e Lună nouă?

— Peste patru zile. Mangaşii trebuie să danseze dansul Scalpului în faţa prizonierilor pe care vor să-i tortureze întâi apoi să-i ucidă şi aceasta numai în timpul nopţii şi primei zile de Lună plină. Dacă Luna e vizibilă mai multe zile şi nopţi, Mangaşii vor face să dureze tot atât timp jocurile.

— Atunci avem înaintea noastră pentru a-i scăpa de trei ori câte

douăzeci şi patru de ore.

— Da!

— Să ne luăm după ei şi când vom găsi împrejurarea favorabilă vom acţiona aşa cum trebuie.

Dar înainte de a pleca la drum îmbucară ceva spre a-şi păstra puterile de care vor avea atâta nevoie.

Apoi, călătorii, urmăriră pista pe care numeroasa bandă de sălbatici o lăsase foarte vizibilă pe iarbă.

CAPITOLUL V.
Campamentul Mangaşilor.

Timp de trei ori câte douăzeci şi patru de ore, dormind puţin noaptea, Marius, Zomba şi Ureche-Fină urmăriră pista Mangaşilor.

Duşmanul nu bănuia că este spionat, deoarece nici un mangaş nu s-a înapoiat spre a constata unde se afla albul, negrul şi indianul pe care nu puseseră încă mâna.

Dar Mangaşii erau atât de numeroşi încât dispreţuiau această pradă şi nici măcar nu voiau săi răzbune pe cei trei oameni ai lor ucişi pentru a li se lua caii, fără să mai socotească pe cei căzuţi în luptă, în apă.

Sau poate aşteptau ca adversarii să cadă singuri în cursa ce li se va întinde la momentul oportun?

Oricum ar fi fost, cei trei călători nu observară nici un indian însărcinat să-i supravegheze.

Părea aşa dar că batalionul lui Cioc de Vultur îşi urma fără grijă şi fără nici o preocupare de ceea ce se putea petrece prin împrejurimi.

În seara celei de a treia zi, Marius şi Ureche-Fină se opriră la marginea unei păduri, îndărătul unei îngrămădiri de stânci, deoarece văzuseră în uriaşa câmpie care se întinseră în faţa lor un oarecare număr de Piei-roşii.

— Mii de draci ! Ce se întâmplă?

Ureche-Fină după ce observase un moment pe inamic, răspunse:

— Cred că au hotărât să-şi facă aici campamentul. Nu m-aş mira să se oprească aici pe tot timpul de vânătoare. Câmpia aceasta e străbătută de un fluviu şi de altă parte e mărginită de păduri bogate în vânat. Cred că vom vedea apărând tot tribul.

— Să ne punem la adăpost…

— Dar caii? întrebă Zomba. Dacă nechează caii?

Se grăbiră să acopere capul cailor cu câte o pătură.

Apoi se ascunseră după stânci.

Precauţia nu era zadarnică deoarece la apropierea cailor mangaşilor caii lor ar fi putut necheza, trădându-şi astfel prezenţa.

Un zgomot de copite nu întârzie să răsune în câmpie.

Marius, Zomba şi Ureche-Fină, ascunşi aşa ca să vadă tot fără însă să fie văzuţi, zăriră un lung şir de indieni îndreptându-se spre izvorul care era la extremitatea câmpii.

Se distingeau vârfurile suliţelor, ţevile puştilor.

Indienii erau semi-goi şi luceau sub lumina Lunii care se suise pe cer ca şi când ar fi fost de bronz.

Acolo luau harnaşamentele de pe cai cu evidenta intenţiune de a rămâne acolo.

— Se vor opri aici numai noaptea asta? întrebă Manus.

Ureche-Fină care cunoştea obiceiurile tribului, răspunse:

— Nu! Dacă s-au înapoiat de la apă înseamnează că au hotărât să rămână aici tot timpul până când vremea rea îi va sili să se ducă în satele lor de pe munte.

Cei trei observatori asistară mai bine de o oră la defilare, ascunşi la vreo treizeci de metri distanţă.

Nu se temeau că vor fi descoperiţi. Tufişurile şi stâncile îi ascundeau de minune.

Puteau să vadă şi să audă tot ce se petrecea în campamentul sălbaticilor.

Deodată apărură printre vreo treizeci de indivizi înarmaţi, Raimondo, Jean Bart şi Flora, călări.

Ţineau frânele în mână şi nu păreau legaţi.

Dar fură curând ascunşi de grupul compact al duşmanilor, în mijlocul câmpiei.

În acel loc iarba era mai deasă şi mai înaltă. Mangaşii vârâră în pământ suliţele, agăţară de ele arcul sau carabina, alături de scutul de piele.

Bine aliniate, suliţele formau o linie de mai multe sute de metri frumos orânduită.

— Ce e drept – zise Marius – Cioc de Vultur e un mare Şef, n-am ce zice! Îşi conduce bine oamenii.

Ureche-Fină dădu din cap aprobând, apoi zise:

— Da, e un mare şef, dar tânărul şef alb îl va învinge.

— Da! Sigur! aprobă entuziast Zomba.

— Cred şi eu asta! confirmă Marius cu vocea grea de mânie. E vorba însă să învingem prin şiretenie. Trebuie în primul rând să liberăm pe tovarăşi. Apoi vom vedea dacă e cazul să punem pe Cioc de Vultur la zid spre a-l face să ispăşească delictele sale şi să răzbunăm numeroasele sale crime.

Din locul unde erau ascunşi, călătorii dominau câmpia; eu o privire îmbrăţişau tot peisajul.

Înălţimea unde se ascunseseră era singura care exista în acele locuri, pe o întindere de mai mulţi kilometri şi câmpia unde se aşezaseră Mangaşii se întindea la infinit.

Părea un parc englezesc cu apa care şerpuia argintată, în bătaia Lunii.

Centrul câmpiei unde stau Mangaşii era la vreo trei sute de metri de deluşorul unde se ascunseseră călătorii.

În mijloc se ridicase repede cort mare, făcut din frunze şi crăci.

De acolo, terenul cobora în pantă dulce.

Războinicii se distingeau bine, pe lângă centura de focuri aprinse, în picioare sau risipiţi la prepararea mesei sau cu alte treburi.

Caii formau un cordon în jurul câmpului şi fiecare se putea mişca numai cât lungimea frânghiei cu care era legat.

Boschetul de copaci care era în spatele cortului de frunziş era singurul pe o rază de o mie de paşi.

De jur-împrejur câmpia era fără copaci şi lipsită de orice accident de teren.

Mangaşii nu puteau alege un loc mai bun care să-i ferească de orice atac prin surprindere.

Locul era deci de minune ales şi arăta încă odată priceperea lui Cioc de Vultur.

Pădurea le furniza lemnul, râul apa limpede şi iarba de nutreţ pentru caii lor. Toată pădurea abunda în vânat care se putea ucide uşor sau prinde viu. Aveau deci şi hrană din belşug.

Marius se simţea puţin descurajat privind şi făcând toate aceste socoteli. Judeca imposibil că într-un campament aşa de bine păzit, afară numai dacă nu era o noapte absolut întunecoasă.

Dar nopţile, dacă vremea se menţinea, urmau să fie limpezi ca şi zilele; şi cercetaşul se gândea că noaptea viitoare avea să fie o lună plină splendidă.

Era noaptea de sacrificiu!

Zomba şi Ureche Fină trebuie să fi făcut aceleaşi dureroase reflecţiuni ca şi Marius deoarece tăceau îngânduraţi şi cu privirea încruntată.

După o matură gândire, Marius conchise că în noaptea aceia nu se putea întreprinde nimic.

De altfel erau extrem de obosiţi după întâmplările de până atunci.

Se întoarse spre Indianul lacustru şi îl întrebă îngrijorat:

— Ce crezi, Ureche Fină? Nu crezi că amicii noştri sunt în mare pericol în noaptea asta?

Ghidul puse o mână pe inimă:

— Tânărul şef poate fi liniştit. În noaptea asta nu e nici un pericol pentru prizonieri. Ba chiar vor fi bine hrăniţi şi bine trataţi spre a putea rezista la torturile dansului scalpului. Astăzi Luna nu e plină complet.

Numai noaptea viitoare sau poimâine, ziua, va începe sărbătoarea.

— Bine! Atunci putem să ne odihnim şi noi puţin. Să mâncăm proviziile care ne-au mai rămas; mâini vom face rost de altele. În timpul somnului, vom face cu schimbul de pază.

— Oh! Nu e nevoie! zise indianul. Va fi de ajuns să legăm caii ca să nu fugă. Bine înţeles le lăsăm boturile legate ca nu cumva să necheze. Dacă se apropie cineva desigur că vor da din picioare şi vor face zgomot destul ca să ne deştepte. Dacă păzesc caii nu mai avem nevoie să mai păzim.

— Mult mai bine! Tot avem noi nevoie să ne odihnim cum se cade,

căci nu ştim ce ne aşteaptă!

Zomba nu aşteptă ordine spre a se îngriji de cai aşa cum fusese vorba.

Apoi scotoci prin desaga pe care o purta cu dânsul în orice împrejurare.

Conţinea câţiva peşti uscaţi şi nişte pastramă afumată.

Mâncară cu multă poftă tot ce găsiră şi băură apa limpede ce curgea în apropiere dintr-o stâncă.

Se acoperiră bine cu păturile şi se întinseră pe jos.

Adormiră adânc sub razele de lună protejaţi de cei trei lai, trei santinele improvizate.

CAPITOLUL VI.
Şarpele înaripat.

Între timp, în campamentul inamic, avea loc o ceremonie ciudată şi foarte rară.

Era recompensarea unui tânăr războinic numit Tenec.

Era un mangaş înalt şi frumos la înfăţişare.

El organizase pregătirile, de la cataractă pentru prinderea piroagelor; el avusese ideea să întindă liana peste apă ceea ce avusese ca efect pierderea echilibrului piroagei în care era Raimondo, Jean Bart, Flora şi Zomba.

Nu dăduse numai dovadă de şiretenie ci, sărind curajos în vâltoarea apelor, a reuşit să scoată pe Flora care era să se înece.

Exemplul său entuziasmase pe toţi războinicii Mangaşi.

Ceremonia recompensării consista în botezul tânărului, botez sălbatic, care nu se asemăna cu nimic cunoscut în Europa.

Consista în alegerea unui nume; deoarece un războinic nu merită să fie chemat cu o poreclă specială decât dacă a meritat-o printr-o faptă eroică remarcabilă.

Tenec era un nume de naştere şi nu avea altă valoare decât ca un număr de ordine, destinat să-l deosebească de alţii.

Dar prin faptele sale precedente, Tenec era demn să poarte un nume războinic şi să se aşeze printre rândurile acelora care vor forma elita din care se vor alege viitori şefi de trib, de către înţelepţii Mangaşi.

Deci, în jurul cortului central unde erau închişi prizonierii, se adunaseră bătrânii înţelepţi ai tribului.

Şi, după o lungă discuţie, se hotărî să i se dea tânărului numele de Şarpele Înaripat.

Toţi se adunară apoi în jurul unui mare foc; în primul rând şedeau înţelepţii sfatului, apoi şefii diferitelor secţiuni şi în rândul al treilea tot tribul, afară de sentinelele care supravegheau împrejurimile şi caii.

Cioc de Vultur, şeful suprem, şedea printre înţelepţi.

După o lungă pauză în care timp pipa tradiţională trecu din gură în gură, un bătrân se ridică şi cu vocea tremurândă de bătrâneţe, dar clară, zise:

— Să vie înainte tânărul războinic.

Tânărul indian apăru, mândru, vopsit proaspăt şi cu o pană de vultur în cap.

Cu voce tare zise:

— Tenec, războinicul, răspunse la chemarea părinţilor.

Bătrânul se aşeză şi Cioc de Vultur începu:

— Tânărul meu războinic Tenec s-a comportat foarte bine. Oasele părinţilor săi trebuie să fi tresărit în câmpiile eterne ale Marelui Spirit. Am adunat Consiliul pentru a da lui Tenec un nume care va deveni celebru în câmpii, în păduri, pe Amazon. Vă propun să-l numim: Şarpele Înaripat. Se auzi un murmur de admiraţie.

Tenec, care auzea acest nume pentru prima dată, se mândri şi mai mult.

Cioc de Vultur continuă:

— Şarpele e un animal curajos şi şiret. Nu se teme să se lupte cu omul; de altfel şarpele de Amazon se simte bine şi în apă şi pe uscat şi afară de asta e fără milă; când a apucat prada mai bine moare decât să-i dea drumul. Acum, în atacul străinilor pe fluviu Tenec s-a purtat curajos, inteligent şi şiret ca un şarpe. Şi, întocmai ca un condor care străbate firmamentul şi se aruncă ca fulgerul asupra prăzii, el şi-a executat repede menirea. De sus, de pe stânca unde se aşezase s-a aruncat în cataractă ca păsările ce-şi caută hrana sub valuri. Aripile, însemnează repeziciune, uşurinţă, elasticitate. Numindu-l pe Tenec, Şarpele Înaripat, toţi vor şti care sunt calităţile noului şef mangaş. Am zis!

Şi Cioc de Vultur se aşeză cu un aer de mare importanţă.

Tenec nici nu clipea. În picioare, în mijlocul cercului, în faţa focului, era iluminat de flăcările înalte şi vioaie ale focului pe care îl întreţineau cu grijă războinicii.

Pipa începu din nou să circule printre membrii Consiliului. Când se înapoie la Cioc de Vultur, care se servise cel dintâi, acesta o puse la brâu. Se întoarse apoi spre înţeleptul ce-i sta la stânga sa:

— Tatăl meu să spună acum dacă bătrânii aprobă hotărârea mea.

Bătrânul care vorbise deja, se ridică, întinse mâna spre Tenec şi pronunţă solemn:

— Să asculte Marele Spirit, oamenii să audă şi să nu uite, femeile să ştie, să spună copiilor lor, că de azi – ajunul Lunii pline – tânărul războinic Tenec, fiul Leopardului galben şi nepotul Panterei negre, va fi chemat de toată naţiunea Şarpele Înaripat.

Imense aclamaţii izbucniră; toţi strigau de bucurie făcând un zgomot infernal.

Atunci, chiar din mâna lui Cioc de Vultur, Tenec primi pipa înţelepţilor din consiliu şi, pentru prima oară în viaţa sa, fumă în picioare, observat cu atenţie de bătrâni.

După ce trase un număr de fumuri corespunzător acelui al bătrânilor, Şarpele Înaripat dădu lui Cioc de Vultur pipa şi înălţă braţele deasupra capului.

Cu vocea de acum sigură care convenea unui şef, exclamă:

— Prin voinţa părinţilor mei Sachem şi prin porunca şefului meu Cioc de Vultur, iau numele de Şarpele Înaripat, meritat de isprăvile

mele. Îl voi merita şi de aici înainte. Am zis!

Fu apoi îmbrăţişat succesiv de bătrâni, de şeful suprem şi lăudat de tot restul tribului.

Dar Cioc de Vultur voia să-l răsplătească mai cu seamă pentru că prinsese pe Flora care în trib fusese supranumită „Gazela cu păr de aur”.

Celui ce o va fi prins i se promisese un premiu.

Cioc de Vultur porunci să se facă tăcere.

Şi vorbi din nou:

— Să profităm de Consiliul ce se ţine în noaptea asta spre a regula toate chestiunile. Avem doi prizonieri pentru care tot tribul va dansa dansul scalpului. Cât priveşte prizoniera, cu toţii ştiu intenţiunile mele de când „Gazela cu păr de aur” a apărut pe Amazon. Sachemii aprobă ideea mea?

Bătrânii dădură din cap în semn de aprobare, ceea ce făcură şi ceilalţi indieni.

Un zâmbet de mândrie înflori pe buzele sălbaticului:

— Mâine, când Luna plină va ieşi peste vârfurile pomilor, poporul meu va putea juca dansul scalpului. Însărcinez pe Şarpele Înaripat să se ocupe de toate preparativele şi să conducă dansul şi torturile prescrise. Eu voi petrece ceasurile acestei prime nopţi cu Lună plină consumând căsătoria cu „Gazela cu păr de aur” pe care Marele Spirit mi-a destinat-o. Părinţii şi fraţii mei aprobă?

Mii de strigăte de aprobare izbucniră.

Atunci Cioc de Vultur ridică sfatul şi se duse să se odihnească.

Cioc de Vultur intră în cortul său şi în care ţinea prizonieri pe cercetaşi şi pe Flora.

Când, la lumina unei torţe, văzu pe cei doi tineri şi pe Flora dormind liniştiţi sub nişte pături, sălbaticul avu un surâs de mulţumire, privind minunatul păr de aur al copilei adormite.

Toată noaptea campamentul răsună de zgomote de oare ce noul şef, şarpele înaripat şi amicii săi, sărbătoreau botezul, cântând şi bând, renunţând la odihnă.

CAPITOLUL VII
Dansul Scalpului

A doua zi, când Soarele inunda cu lumina sa veselă câmpia, tot tribul se pregăti de serbarea care le ocaziona cele mai mari bucurii pe care le poate simţi un trib de Piei-roşii.

În centrul campamentului, în faţa marelui cort al lui Cioc de Vultur, fu pregătit un larg spaţiu liber, smulgându-se ierburile şi smârcurile care se găseau pe el, făcându-l asemănător cu un teren european de tenis.

Măsura o sută de metri în lungime pe o lărgime de aproape cincizeci.

La una din extremităţi, se fixară în pământ doi pari mari, la mică distanţă între ei, în faţa unul copac cu crăci groase; tot spaţiul acesta fu înconjurat cu ţăruşi legaţi între ei cu liane împletite ca nişte adevărate frânghii.

Şarpe Înaripat conducea lucrările.

Războinicii mai în vârstă se ocupau cu ascuţirea armelor, dând pe piatră mai cu seamă cuţitele şi tomahawkurile.

Cioc de Vultur îşi petrecu dimineaţa ducându-se de colo până colo, de la unul la altul, dând sfaturi şi ordine primite cu respect şi executate fără întârziere.

Masa de prânz se compunea din animale vânate şi fripte în frigări mari.

Cioc de Vultur chemă de odată pe Şarpe Înaripat şi îi zise, tare, spre a fi auzit de tinerii războinici foarte atenţi:

— Peste puţine ore Luna rotundă îşi va înălţa discul său de argint deasupra arborilor pădurii; atunci va fi momentul să se înceapă cântecul scalpului care va preceda jocul. Şarpe Înaripat trebuie să conducă toate operaţiile nocturne. Du-te imediat de te interesează şi ia în primire prizonierii de care eşti singur răspunzător.

Războinicul răspunse cu un accent grav şi ceremonios?

— Tatăl meu Cioc de Vultur va fi imediat ascultat.

Şi, făcând un semn câtorva amici de ai săi, intră cu ei în cortul cel mare.

Raimondo şi Jean Bart, aşezaţi lângă Flora o consolau deoarece copila era prada celei mai vii descurajări.

În chip brutal mangaşii apucară pe tineri, îi ridicară în picioare, împingându-i afară din cort, în timp ce Flora, cu faţa scăldată în lacrimi, striga şi încerca să nu se despartă de ei.

Dar fu oprită imediat de Cioc de Vultur care intrase şi el după ceata mangaşilor.

În momentul acesta se auzi un zgomot neobişnuit, ca o luptă ce se dădea afară, în campament.

Şeful se grăbi să iasă afară.

Atunci văzu cum o duzină de războinici mangaşi, strigând, gesticulând, îmbrâncind, cu pumni şi cu lovituri de umăr, duceau în triumf un nou prizonier alb.

La vederea acestuia, Raimondo şi Jean Bart care erau deja legaţi, avură un strigăt de groază şi de descurajare.

Prizonierul era Marius!

El se lăsa împins, fără să se apere şi fără să facă nici un gest de rezistenţă.

În mod aparent, nu era înarmat şi eră cu capul gol.

În grabă, Mangaşii, vârâră în pământ încă un stâlp de tortură.

Dar, în momentul în care Milanezul se găsea la câţiva paşi de amicii săi, cu o mişcare agilă şi fulgerătoare, scapă călăilor săi din mână şi fără să ţină seamă de braţele care-l trăgeau înapoi şi mai ales de loviturile care plouau peste el, se apropie de Raimondo şi Jean Bart şi izbuti să le şoptească în grabă:

— N-aveţi nici o teamă! Eu singur m-am lăsat să fiu prins. Trebuia să fiu cu voi spre a încerca să vă salvez cu ajutorul lui Zomba şi Ureche Fină, noaptea următoare. Dar unde e Flora?

Raimondo şi Jean Bart erau obişnuiţi de multă vreme cu cele mai grozave situaţii, cu cele mai dramatice împrejurări ca să-şi piardă sângele rece.

De aceia, la întrebarea Lombardului răspunseră?

— În cortul central!

— Bine!

Nu putură să vorbească mai mult deoarece fu apucat cu aceiaşi brutalitate, legat de un par pe care mangaşii terminaseră de băgat în pământ.

Raimondo era la dreapta lui Jean Bart şi la stânga Lombardului, bine fixaţi de stâlpii de tortură.

După masa trecu liniştită; copii tribului se pregăteau pentru faimosul dans care avea să înceapă în cursul nopţii prin tot felul de strâmbături maimuţăreşti şi de gesturi groteşti pe care le făcea, în admiraţia mamelor, în jurul prizonierilor care şedeau nepăsători, legaţi de stâlp.

Unii din ei, mai îndrăzneţi, se apropiau mai mult de victime şi atunci când nu erau observaţi de nimeni, căutau să-i înţepe cu nişte ghimpi lungi smulşi probabil de la vreo plantă indigenă.

Când, în fine, crepusculul năvăli în câmpie şi apoi întunericul începu să-i ia locul, în vreme ce discul roşu şi enorm al Lunii începu să suie de la orizont, străbătând ceaţa ce lăsase ieşită din fluviu, Cioc de Vultur dădu semnalul prin care se deschidea în mod oficial dansul

scalpului, la sfârşitul căruia prizonierii trebuiau să-şi găsească moartea după torturile cele mai îngrozitoare pe care le puteau imagina mintea primitivă a mangaşilor răzbunători.

În ce chip Zomba şi Ureche Fină vor putea interveni şi încerca să libereze pe prietenii lor?

Enigma părea într-adevăr de nedescifrat.

Pregătirile erau înaintate. Serbarea grozavă trebuia să înceapă şi mulţimea sălbaticilor, care s-ar fi lăsat mai curând ucişi până la unul decât să fie lipsiţi de grandiosul spectacol, era aşa de impresionantă încât gândul unei răpiri devenise cu totul iluzoriu.

Marius şedea mut şi nemişcat; cunoştea exact minutul în care urma să se facă intervenţia salvatoare.

Şarpe Înaripat scoase de o dată un strigăt strident.

Atunci scena se schimbă.

Mangaşii, ca şi cum ar fi primit o comandă divină, rămaseră nemişcaţi, întorşi cu faţa spre şeful lor, cu tomahawkurile în mână, îmbrăcaţi cu costumele lor cele mai bune, de mare sărbătoare.

Atunci un grup de vreo zece mangaşi robuşti alergară spre cei trei stâlpi unde erau legaţi prizonierii.

Îi dezlegară şi cu aceiaşi obişnuită brutalitate, îi îmbrânciră până sub copacul uriaş care era îndărătul celor trei stâlpi de tortură.

Acolo, în vreme ce cei trei cercetaşi se întrebau îngrijoraţi ce aveau de gând să facă cu ei, fură legaţi unul de altul în triunghi, spate de spate, cot la cot.

Apoi toate frânghiile care îi legau fură împreunate deasupra capului lor, înnodate şi legate ca o plasă de o altă frânghie mai groasă, care, la rândul ei, fu agăţată de cea mai groasă cracă care atârna orizontal, deasupra pământului la o înălţime de câţiva metri.

Mangaşii se apucară de extremitatea liberă a frânghiei aceştia şi începură să tragă din toate puterile lor.

Întocmai ca cu un scripete cei trei cercetaşi, legaţi burduf, fură ridicaţi în aer în mijlocul urletelor frenetice şi asurzitoare ale mulţimii înnebunită de bucurie.

Frânghia fu legată apoi aşa ca pachetul omenesc să rămână suspendat în aer:

— Drace! zise Raimondo cu vocea foarte calmă – Marius, dragă, nu prea mai văd în ce mod ne poate ajuta Zomba şi Ureche-Fină…

— Răbdare! Mii şi milioane de pipe! Mi se pare, că ai stat de multe ori agăţat. Şi încă în situaţiuni şi mai desperate şi totuşi ajutorul inteligent a venit exact când era nevoie. Viitorul aparţine aceluia care ştie să aştepte. Trebuie să aşteptăm, mai ales că nu avem altceva mai bun de făcut.

Era logic.

Se resemnaseră deci cu răbdare.

Totuşi curiozitatea lor era acum mai mare decât frica.
Cum se va sfârşi tragica aventură.
Zomba şi Ureche-Fină avea să le dea răspunsul...

Citiţi urmarea în fascicula No. 77 a **„CELOR TREI CERCETAŞI”**, apare Sâmbătă 21 Aprilie 1934.

Insula fortificată.

JEAN DE LA HIRE

Cei trei cercetaşi

REVISTĂ DE AVENTURI EXTRAORDINARE
APARE SĂPTĂMÂNAL SÂMBĂTA

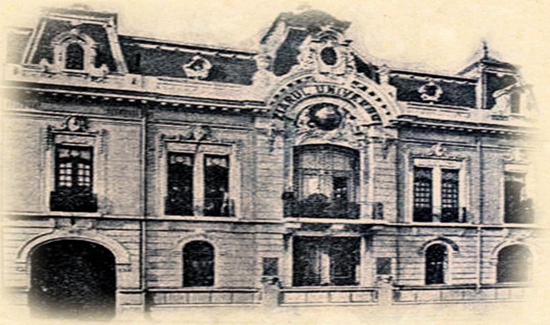

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" BUCUREŞTI